

Χαιρετισμός, Προσφώνησις.¹

Σεβαστοί Συγχωριανοί,

Εὐτυχής ὁ ἄνθρωπος πού ἐρευνᾷ νά ἀποκτήσῃ γνῶσιν. Ἡ γνῶσις τοῦ παρελθόντος ἔχει σημασίαν, διότι ἐπάνω στή γνῶσιν αὐτή οἰκοδομεῖται τό μέλλον.

Το χωριό μας ἔχει ἰστορία καί κάποιος ἔπρεπε νά μᾶς τήν ἀναπτύξῃ.

Ἐγράφησαν πολλά λαογραφικά βιβλία. Ἡ φιλόλογος Λουκοπούλου–Πατίχη ἀνοιξε νέους δρόμους με τό βιβλίό της «Ἐπιστροφή». Ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε τό ποίημα τοῦ Νόβα νά προσέξουμε τίς ρίζες τῆς φυλῆς. Ἡ κορυφή ἑνός δένδρου δέν μπορεῖ νά καυχᾶται διότι βρῖσκεται ψηλά χωρίς τίς ρίζες τοῦ δένδρου πού εἶναι βαθειά μέσα στή γῆ.

Ἐπρεπε νά βρῶ τίς ρίζες τῆς φυλῆς. Ἐσκέφθην ὅτι στά διάφορα φύλλα τῶν Ἐφημερίδων Κυβερνήσεων θά εὔρισκα πολλά καί ἄρχισα τήν ἔρευνα ἀπό τό 1826 ὅτε συνεκροτήθη τό νεώτερον Κράτος. Εἰργάσθην εἰς τάς Βιβλιοθήκας, Ἐθνικήν, τήν Γεννάδιον Βιβλιοθήκην, εἰς τά Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους (ὁδός Θεάτρου 6). Ἀνεδιφίσθησαν 208 τόμοι. Προσέφυγα εἰς τα Ἐκκλησιαστικά Πέτρου Ι. Κλάδη. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν τά λαογραφικά μελετήματα τοῦ Παπαϊωάννου Γ. ἀπό το Ψηλό Χωριό με τό βιβλίό του «Τά ἡρωικά τοῦ τόπου μου», τοῦ Γιάννη Ρουφογάλη μέ τό ἔργο του «Ἀρτοτίνα», τά βιβλία του Ἄλ. Κρίκου, τά λαογραφικά τοῦ Ν. Ραμαντάνη. Ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμαν τά διάφορα Συμβολαιογραφικά καί Πρακτικά τοῦ ἀρχείου τοῦ Στρατηγοῦ Παν. Ζούκου.

Ἰδιαιτέρως μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν τό ὑπ' ἀριθ. 1472 Πληρεξούσιον τοῦ ἔτους 1908. Διά τοῦ Πληρεξουσίου αὐτοῦ, τό ὁποῖον ὀνομάζω «Σύνταγμα Σουρουστίου» γίνεται προσπάθεια νά συγκεντρωθοῦν χρήματα διά τήν ἐπισκευήν τοῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεώργιος καί τήν κατασκευήν Νέου. Διά τήν ἀνεύρεσιν οἰκοπέδου διά τήν ἴδρυσιν Δημοτικοῦ Σχολείου. Ὅρίζουν ἐποχήν συλλογῆς βελανιδιῶν. Ὅρίζουν τά ὅρια κεφαλαρίων Λειβαδιῶν, ἀπαγόρευσιν κλαδονομῆς.

Ἀπό τό Κοινοτικόν κατάστημα ἔλαβον τό Μητρώον Ἀρρένων. Ἐλαβα πληροφορίας διά τὰ ὅρια τῆς Κερασιᾶς. Ἠσχολήθην μάλιστα τά δημοτικά τραγούδια τάς Παροιμίας, μέ τό λεξιλόγιον τῆς Κερασιᾶς.

Πρό πολλοῦ εἶχον εἰδοποιήσει ὅτι προτίθεμαι νά γράψω τήν Ἱστορίαν τοῦ χωριοῦ καί παρεκάλεσα νά ἔχω τή συνεργασία σας. Ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε τό Πληρεξούσιον. Αὐτό ἔπρεπε νά ὀρκισθοῦν οἱ Κερασιῶτες, ὅτι θά τό τηρήσουν.

Οἱ ἄρχοντες τό 1952 εἶχον γνώμην ἀνθρώπων χαμηλοῦ ἐπιπέδου. «Χαζομάρες τῶν παλαιῶν». Αὐτό μοῦ θυμίζει τόν Καποδίστριαν τόν ὁποῖον κατηγοροῦν ὅτ δέν ἐτήρησε τό Σύνταγμα πού εἶχαν συντάξει. Ὁ Καποδίστριας ἀπήντησε:

–«Τί θέλετε νά τηρήσω Σύνταγμα πού σεῖς δέν ἐτηρήσατε ἤ νά κτίσω Πανεπιστήμια χωρίς πρῶτον νά ἰδρῶσω Δημοτικά Σχολεῖα. Ὅταν ἐλευθερωθῶμεν θά κάμνωμεν Σύνταγμα καί θά ὀρκισθῶμεν νά τό τηρήσωμεν».

–«Δέν εἴμεθα ἐλεύθεροι;» ἐρωτοῦν οἱ συνεργάται του.

¹Ιούλιος–Αύγουστος 2008

–«Δέν εἶμεθα (ἐννοῦσε τοὺς ἰσχυροὺς) οὔτε ἐγὼ ἐκέρδισα τίποτε μέ τό νά εἶμαι Κυβερνήτης».

Πράγματι, ἡ ἐκδικητική μανία τῶν Μανιατῶν τοῦ ἀφήρεσεν τήν ζωή.

Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔκαμα καλή ἐργασία καί εὐχαριστῶ τόν Θεό διότι μέ ἤξιωσε νά ἴδω περαιωμένην τήν ἐργασίαν αὐτήν τήν ὁποίαν σᾶς την δωρίζω. Χάριτας ὀφείλω εἰς τόν Υἱόν μου Βασίλειον διά τήν ὠραίαν τακτοποίησιν τῶν διαφόρων θεμάτων τά ὁποῖα θίγω.